

NA KŘÍDLECH ČÁPŮ A ERNESTŮ

aneb

Na Palagružu a zpět

aneb

Jak se nás vosum vystřídalo na jedný bavorský holce

6. – 14.5.2011

Posádka jachty Bavaria 34 Scarlet:

Ernest Radoslav – kapitán, první po Bohu, inženýr mořské plavby s certifikátem a nažehlenou uniformou z Gdynie, inženýr lidských duší v léčebně Bohnice, plachý plachtař tělem i duší, na srbochorvatské černé listině podezřelých plavidel figurující též jako Ernesto Mare Radič, kladivoun z Prahy, Prdusovo Superego (viz níže)

Čáp David – první důstojník, zvaný též Prdus, druhý po Bohu, strážce slabých a šikanovaných, krotitel bohorovných pedagogů, výchovných poradců a lvíce s kořeny v rovníkové Africe, vášnivý degustér zážitků, na srbochorvatské černé listině podezřelých plavidel figurující též jako Jeban Pušič Čapič, kapitánovo Id (viz výše)

Bartovský Martin – příležitostný kapitán, jinak lodník, třetí po Bohu, muž kamenné tváře s temnou a odvážnou minulostí, nebojící se změn, čerstvě zbavivší se softwarové firmy, krevní skupina - strategický manažer, tvůrce „modrých oceánů“, kandidát na zápis do srbochorvatské černé listiny podezřelých plavidel pod pseudonymem Arkan Izobata Kornatič

Vybíral Michal – lodník, majitel bujné, leč prořídle pubescentní kštice a jediné fajfky na lodi, průvodce lidskými průsery, principál potulného obludária Oční flirt, věčně otevřený muž (pod jehož nápadem a sdružením LOM se celá cesta uskutečnila) a milovník agresivních sportů, kvůli práci s mládeží mnou též přezdívaný Strýček Majkl, kandidát na zápis do srbochorvatské černé listiny podezřelých plavidel pod pseudonymem Pederastič Jovanka Mikélo Vlasič

Šrogl Jan – lodník, bývalý felčar, akademik a výzkumník, nyní potulný kouzelník s nabídkou omlazujících lektvarů, vášnivý muzikus, milovník Čtyřlístku, znalec věčně dobrých lázeňských chlebových bochníků, kandidát na zápis do srbochorvatské černé listiny podezřelých plavidel pod pseudonymem Bobikan Podebradko Janič

Petera Zdeněk – lodník, cestovatel, bývalý impressário cowboyské radiostanice, stavař a spolužák visáčů, nyní stavební poradce a zestárlej spolužák visáčů, nepřítel houpavé kinetiky a emetní šampion, kandidát na zápis do srbochorvatské černé listiny podezřelých plavidel pod pseudonymem Emet Jakotyč

Vávra Jiří – lodník, armádní kuchař v záloze, člen dobrovolných sborů a misí v „horkých“ oblastech, občasný parašutista, gurmán, lovec podvazkových pásů se schopností neodklonitelné kontaktáže, pojišťovací agent, držitel plakety barona von Münchhaussena,

kandidát na zápis do srbochorvatské černé listiny podezřelých plavidel pod pseudonymem
Kocharilo Pytlikan Balič

Hynčík David – lodník, pisatel deníku, pozorovatel, lidový bavič s tesknou duší, inženýr
mozků a duší s možností hardcore léčebných technik, občasný mazálek a grafik, kuřák a
alkoholik, kandidát na zápis do srbochorvatské černé listiny podezřelých plavidel pod
pseudonymem Kolumbo Pijan Pelinkovac

Lodní píseň

Již nadouvá se větrem plachta
dálky volají nás na cestu
vpřed vyrazila naše jachta
na křídlech Čápů a Ernestů

Obzor probudí v nás mnoho sil
obzor a hodně vína ve skříni
kyl razí tisíc mořských mil
na bocích poskakujou delfini
nebudem potřebovat na plíni

Ze známých důvodů teď držím půst
kinedryl zhora a torecan zdola
na wachtě stojím, pěnu v koutku úst
slyšiny kolem, to hlas moře volá

Hlas bude řvát: máš dobrodružství rád?
Orkán šílí, vlny tančí s náma polku
O život s živlem budeme se rvát
Nedáme všanc naší bavorskou holku!

Snad Neptun přece bude nakloněn
a budeme mít na počasí klíku
navzdory spoustě větru změn
doplujeme až k Dubrovniku

Přímo nad hlavou pálí nám slunce
mozoly na ruku však pálí víc
v moři pak děláme žbluňky i žblunce
na ksichtě spálenou líc!!!!

K Dubrovniku a možná ještě dál
dopluje všech osum vodních mužů
kdo by se bál, ten sen za to stál
vobeplout celou bájnou Palagružu

Ať vichr nás sem tam honí
my budeme stále na palubě stát
na loďku mává nám Čičo Berlusconi

z okénka tremitských kasemat

Před vjezdem do parku kornatí
srdce nám ještě statečně plála
v poklidu lagun cévy nám kornatí
za námi jeskyně promodralá

Na křídlech Čápů a Ernestů
hledíme k jiho-jiho-východu
připneme harnessy na vestu
snad dožijem se důchodu.

Deník

6.květen

Žlutěj autobus se vlekl a pachut' vyčpělýho kafe s chemickou sedlinou mi na patře prazádnou radost neudělala. Nad Berounem plul oblohou balón, za nim nad obzorem prolétalo letadlo, naproti se po dálnici řítíl dědeček motocykl a tak se celej obraz za sklem busu jevil mírně Lhotákovsko – Branaldovsky. Michal mi psal zprávu, že se již počíná zpíjet ve sportbaru letňanské obchodní motlitebny Tesco a sleduje své milované lední gladiátory. Ukojuje si tak své ego možným vítězstvím nad našimi bývalými východními bratry. Budiž mu přáno! Žlutá a červená linie metra, bus ke kaufhauzu, ukrajinský průvodce mi ukáže cestu k Tescu. Pohledný a rozverný holčičky v bistru na ovocný šťávičky a ajslízandy mi promptně sdělují, kde je sport bar, jsa již dalekosáhle poučeny proslovem našeho spolulodníka Jiřika o všemožných detailech naší plachetní cesty. Ajshokej se dramatizuje, Kain a Abel se rvou, majn Kain nakonec vítězí nad tatranským Abelem, zápas dopadne Čehúni: Čobolové 3:2. To se Michalovi zase nadouvá perut'! Jako švábi na pivo se scházíme před vchodem do moderního motlitebního stánku. Vydáváme se na lov. Dle Janova gastronomického evangelia nakupujeme vše potřebné. Tančíme mezi regály Tango spotřebitelů a trhavá frekvence položek ze seznamu nás nakonec úplně vyčerpá...ještě sušenky, med a voříšky a je hotovo. Pár piv před supermarketem nám dodá znovu chuť a kuráž žít a tak přec vyrážíme směr jiho-jiho-východ. Brno – Wien – Graz – Maribor – Zagreb – jadranská magistrála....

7.květen

Noc ubíhá, stejně jako kilometry pod kolama našich vozů. Ospalé pohledy řidičů, křižující koráby na asfaltu, frčící neznámo kam. Občas vůně kávy, zívání, chlad noci a další síla pokračovat. Pluk větrných elektráren na severu Rakouska, noční rotující rytíři s blikotajícími červenými čepicemi, dole pár donů Quijotů... Rozbřesk nad Vídní má pastelovou barvu. Svítá, střídáme se s Martinem, Chvílemi pospávám i za volantem. Nirvana, Laibach.... Slovinsko, Chorvatsko, hraniční přechody, přestávky na chcaní.... Odmoriště Dobra. Dáváme si espresso, koláč z kozího sýra (o pár kilometrů, víry a názorů dál zvanéj burek). Pozorujeme krásnou chorvatku s liščíma očima a plnejma rtama (velkejma jako má Angelina Jolie), která sedí u stolu s rodičema a pokuřuje. Můj dým se proplétá s jejím a oba propleteni stoupají k listoví nahore. Bavím se cedulkou „Zákaz kouření na dětském hřišti“, představou desítek miminek s cigaretama v puse místo dudlíků... Už asi halucinuju z únavy. Na jižní magistrále se ještě jednou měníme s Martinem, povídáme si o naší minulosti a cestě, někdo si čte, někdo pospává. To je naše cesta k Marině Zaton. V marině se obě posádky vozů šťastně setkávají.

Zjišťujeme, že Jan měl na posledním metru cesty nehodu! Ne že by mu Salomé setla hlavu, ale v podobě přístavní lampy mu vojela bok jeho Škody Octavie a ještě se z toho složila a pukla její skleněná kebule. Dědek a jeho poskoci z mariny šílí a tančí kolem nehody. Celá událost se nemile pojistně vleče, Jirka kontaktuje české pojišťovací divize, telefonáty na telefonáty, Marcelko sem, Jiřinko tam, Evičko, zjistěte mi to, Olinko, jste zlatíčko.... velvyslanectví zůstává nezapojeno jen pouhou náhodou. Přijíždí strážci pořádku. Liknavý jižanský fizl chce tučný výpalný, že se jako vobtěžoval přijet. Prohnaný dědek z mariny ví vo kšeftu svý a tak vše běží, jak má na Jadranu bejt.... Zatímco se kapitán trápí s převzetím lodi, která se počtem svých závad blíží Titanicu v jeho hořké hvězdné hodině, někteří odjíždějí do města. Cestou navštěvujeme místního latifundistu, s úmyslem zakoupit v jeho garážovém obchodě nějaké produkty typiči. Postarší chorvatští manželé nám po několika úvodních obchodních tanečcích otvírají své sudy a osudy, tu s vínem, tu s olivovým olejem. koštujeme i ořechovici a čerešňovici. Každý něco kupujeme. Na stropě sluje visí dvě oplísňené pršutální šunky, prej na svatbu jejich mladýho!! Přemýšlím o tom, že vykoupením šunek bych nebohého mladíka zbavil krutého osudu, ale jejich závratná suma a představa hororového bujení plísňové vegetace na bocích kajuty, jež jako obří spongiosní bludný holand'an pluje Jadranem mne nakonec od koupě definitivně odvrátí. Ať si mladej užije...vona si ho Dragica srovná!! Za pokřiku místní siestou oblažené omladiny v parku u kamenného kostelíka přijíždíme k supermarketu Ana(1). Tam téměř vykoupíme všechno pivo, zlevněné červené víno v akci (3 litry za 33Kn) a Ajvar. Posedáváme před supermarketem ve stínu jak potulní psi a debatujeme vo pojišťovněch a nesmrtnosti chrousta. Martin zakupuje obří jižanský chléb Kruh, maže si ho ajvarem a nedočkavě se do něj zakusuje. V marině se zatím odehrává malé drama, v němž hlavní roli hraje laksnost dědka a jeho poskoků, viditelně kašlajících na závady naší krásné jachty Bavaria 34 Scarlet (zde vzpomínka na proporce norskó- americké krásky Scarlett Johansson). Celé molo se zaplňuje naší bagáží a plastovými taškami z tesca s naším proviantem. Po houpavém dřevěném můstku vše nanášíme do útrob naší Scarlet. Útroby jsou nevelké a tak využíváme všech prostor, i těch netušených. Prdus mě seznamuje s funkcí speciální záchodové pumpy s přepínačem tlaků (z lodi ven vs. dovnitř). Díky této edukaci je tak minimalizován případný fekální armagedon. Vyplováme na krátkou zkušební plavbu zátokou. Kapitán Ernesto Kajman nám dává edukativní okénko a po chvíli se madamme Scarlet odlepí od mola. Plujeme a učíme se...Gena, fender, spinakr, mooring, směry větrů (mořských, nikoliv těch vnitřních), vinšna... Míjíme mořská pole s pěstírnama škeblí slávek a pár rybářských loděk. Na levoboku se vynořuje krásné panorama města Šibenik, zalité zapadajícím slunce dostává cihlovo-okrovo-růžový pastelový nádech. U ústí do moře frkne kapitán efektní otočku, trojitýho vodpíchnutýho axla a vracíme se zpět na nocležiště. Poklábosíme u pár piv, a lahve vína, znalecky votestujeme pár pekelně vostrejch papriček Habaneros, který přitáhl na palubu Michal. Vtipy, plány, příběhy, kecy... Padá rosa, tma a únava. Dobrou noc.

8.květen

V noci byla pekelná zima. Chtěl jsem si užít trochu té přímořské romantiky Jadranu a tak jsem si ustlal na palubě pod hvězdama na přídi lodi. V noci se několikrát budím zimou. Ze stavu smrtelné prokřehlosti mne vytrhuje až kapitán, slunce naše jasné! Ke společné snídani rituálně padá jeden výtečný poděbradský chléb. Káva, čaj, vzpomínky na vůně pinií předešlého večera, kecy, vospalky... Na molu chňape ještěrka po nádherně zbarveném motýlovi a požívá jej. Scéna jak z filmu Cesta do pravěku. Soubor druhů, nemilosrdná příroda...doufám, že cestou nepotkáme nějakéj zaoceánskej tanker! Ale tady, v paprscích slunce je naše zkáza ještě daleko. Jehličí šustí, sem tam trylek cikády...inu, příroda je chrám! Kapitán rozkládá nad venkovním stolkem u kormidla mapu jadranských zákoutí a začíná lekce geograficko námořní

metodiky. Za pomoci kružítko (stejného jako na vlajce bývalé NDR) cupujeme a krojukeme prostor mapy. Hledáme směry, kurzy, vzdálenosti. Někdo má jasno, jiní si ujasňujeme, co je severní a jižní polokoule, a také to, že linie poledníku v reálu nejsou na hladině mořské k vidění...óó svatá prostoto! Michal se rozněžní nad loňskými zápisy do palubní knihy jízdy. Má radost jako klučina, píchá křivolakým prstíkem do sešitu a volá: „To bezvětrí! Tady bylo to bezvětrí!“ Učili mne, že k senilitě a emoční inkontinenci mám úctu chovati a tak pokleslý výstup vlasatého starce taktně přecházím. Shluk těl v pruhovaných tričkách kol zmenšené krajiny, zaujetí mořeplavců. Dle zpráv má být dnes větrno! Kapitán je spokojen! Vyplováme. Míjíme most, Šibenik, majáček u vrat do zátoky, jeskyně ve skalách a starou válečnou pevnost. Prdus brousí triedrem po březích a okolo proplouvajících jachtách a hlásí, která turistka má vobnažený kozičky. Konečně jsme na otevřeném moři!! Kapitán věší svoji starou, milovanou otřepenou vlajku České republiky, ta plápolá v ranním větru poblíž hlavního stěžně. Kde domov můj...? Na moři!! Kdesi na palubě se objevuje lahev výtečného tuzemského rumu z Božkova. Kapitán pronese rituální řeč k milosti Neptuna a jako úlitbu mu naleje část lahve do mořských vod. Zbytek rumu mizí v nás. Společně odřikáme báseň o naší cestě. Kurz se stáčí na jihovýchod. Kapitán řeší všetečné dotazy a koriguje začátečnické chyby, mylné zápisy lokací, chybné zápisy směru větrů. Některým z nás pomalu klesá, což se projevuje hlavně ve smyslu poruch gastrointestinálního traktu (nechutenství, nevolnost, emeze). Zdeněk začíná zvracet. Plavba pokračuje, míjíme krásný maják na malém ostrůvku, několik signálních bojek, značících zrádné mělčiny, jiné jachty hnané větrem. Na jedné z nich jsou rozjuchané švédské turistky a tak jim máváme a pokřikujeme severské fráze ostrých hochů s rohatejma přilbama. Škoda, napadá mě, že neumím říci švédsky...“kdypa nám vrátíte ty umělecké artefakty z doby 30.letý války??“ a tak se pro dnešek vyhneme malé námořní bitvě, bouři ve sklenici vody. Den se pomalu přehoupává do druhé půlky, posádka se střídá ve čtyřhodinových intervalech u kormidla a gena maká, napínaná větrem. Kapitán má vše v merku a okem jestřábím dohlíží na případné odchylky v kurzu. Prdus (Janem takto mile a zkráceně označený první důstojník) mu pomáhá udržet na lodi kázeň a ostentativně hladí svoji milovanou devíticásou kočku. Chvillemi jej ale demoralizují ve smyslu obcování s početným množstvím amorálních cigaret, a on je svolný! Kapitán to nevidí rád a tak je co chvíli, vždy po zažehnutí oharku našich tabákových krasavic, potřeba něco dělat s plachtama a lanama... Jirka s Martinem vaří první oběd na vlnách, výtečnou gulášovou polévku z Vitany. Všem nám chutná. Jen Zdeněk, kdovíproč, svoji porci odmítá. Hrncem na kývajícím se sporáku brumlá spokojeností. S padajícím sluncem přicházejí mraky, které nevěstí nic dobrého. Vítr sílí, opírá se do plachet s větší vervou a ukazuje nám své kousky. Zdeněk opět zvrací přes bok lodi a tím pádem se do blízkosti naší Scarlet začíná stahovat různá nenažraná vodní havěť. Kdo by si nevzpomněl na magické a dostatečně emočně vypovídající rytiny obřích krakatic z románu 20000mil pod mořem. Službu přebírám společně s Michalem a držíme kurz 145 stupňů. Neuhnout ani o píd', sic bude na palubě zle! Snažíme se poctivě zapisovat GPS polohu, kurz, oblačnost, rychlost lodi. S padající tmou jsme rádi, že funguje podsvícení kompasu a přístrojové desky, které asertivní kapitán Ernesto Radič vymohl na liknavém dědkovi z mariny Zaton....óóó, kapitán jest hned první po Bohu!! Někdy je to i naopak! Vítr sílí a slunce se definitivně skryje za linii obzoru. Loď se žene vpřed rychlostí 6.3 uzlu. Někdo z posádky vyčerpáním usíná, někdo si vylepšují bytí vzdejší několika tabletami Kinedrylu. Zdeněk opět zvrací. Krakatice již olizují záď lodi a rozverně laskají kormidelníka po zádech. Kapitán na chvíli dělá, že spí a svěruje nás do péče Prduse, který svědomitě hlídá, abychom v rolích igelitových klaunů něco nezprasili a nepřivedli posádku do záhuby. Vítr sílí. Pozorujeme blikající majáky a uklidňujeme se, že držíme správný kurz. Co neblíká, není maják, ale loď a také se tomu vyhejbáme. S rozbalenu genou se řítíme vpřed. kapitán upozorňuje Prduse, aby se držel kolem rychlosti 6 uzlů. Leč mladej kohoutek rady nedbá a užívá si tahu a rychlosti. Překonáváme rychlost 8.3 uzlu, což je zatím rekord této plavby.

Slaná voda střídá na palubu, do našich ksichtů, živel vodní vře. Kvílení v plachtách a tma kol nám klidu nepřidá. Vítr burácí a předvádí nám další ekvilibristické kousky, přichází v poryvech a cuká s lodí, pohrává si s náma jako kočka s myší. Začínáme být znaveni. Michal, stížený slepotou od zelené čelovky jakéhosi desperáda z nitra lodi, strhává loď zoufale doprava, ta se málem převrhává a točí se ve větru na vlnách jako holub na báni. „Vše je ztraceno!“ vykřikne s elegantním stylem prvorepublikového lva salonů Michal. Expresivněji verbálně laděný David hystericky křičí...“kurva, kurva, kurva!“ po vzoru svého oblíbeného hrdiny Butche z Pulp Fiction. Naštěstí přispěchá kapitán, výkřiky vzbuzený, a společně s Prdusem nás z tý zatrolený šlamastyky vysekaj! Loďka v silném náklonu uhání dál. Střídání wachty (služby) u kormidla. Nastupuje Honza a napůl mrtvý, leč statečný a službě se nevyhýbající, Zdeněk. Krakatice se šikují za lodí v bojových formacích, vyrajcované občasným ustříknutím kašovitě směsi ze Zdeňkových úst přes zábradlí lodi. Perun s náma!!

9.květen

Ještě chvíli odpočíváme na palubě a pozorujeme Zdeňkův zápas s mořem, větrem, krakaticema a sebou samotným. Jdeme se natáhnout do podpalubí. Vidíme Jirku, jak stojí u nádobím zaplněného kuchyňského dřezu a tančí svůj noční šavlový tanec. Na hladině bývalé gulášové polévky, mezi útesy z okrajů talířů a sklenic, plave houbička a vytváří tak dojem malého modelu naší situace. Svoji bličku posléze bagatelizuje, že to byla pouze taková „kašička jako z vodšťavňovače“. Během střídání služeb se posilňujeme jablky a mrkví, které, jak zjišťujeme, fungují jako výborný prostředek proti mořské nemoci. Honza se Zdeňkem zvládají náročnou wachtu pod temným nebem, za poryvu větru, dobře. Po boku jim čněly útesy ostrovů Hvar, Korčula a Lastovo. Ranní směnu přebírá Martin s Jirkou. Svítá. Nebe je roztrhaný, vane ostrý vítr. Martin se chvíli cítí jako na horách, slunce a vítr, oheň a led. Předávka služby. Michal s Davidem. Míjíme ostrov Mljet a poloostrov Pelješac, slavnou vinici Chorvatska. Vlny házejí s přídí, ale snažím se udržet příď na hoře, čnicí v oparu na horizontu. Krajina je tajemná, jako z románů Julese Vernea, hory a páry, tajemné příběhy statečných explorerů za nimi. Prdus s náma kouří u kormidla, nenápadně dohlíží na případná námořnická selhání, a baví nás mariňáckejma i osobníma historkama, hlavně tou o bájně plavbě do Tunisu, kde stížení bouří bojovali o život v 6metrovejch vlnách, blili a loučili se se světem. Pak míjeli doutnající dílnu boha Hefaista, sopku Stromboli, šili na Sicílii potrhane plachty, procházeli uličkami tajemné mediny Tunisu a vůbec to bylo asi dost dobrodružný... Z podpalubí vybíhá Zdeněk a mocnou šavlí, původně mířenou přes palubu, ale větrem zásadně odkloněnou, zasahuje Michala přes plece a tvář. Inu, na lodi je život těsný. Den postupuje a my se pomalu blížíme k Dubrovniku. Kapitán konečně na chvíli zabral a oddává se libým snům o nekonečné možnosti bytí na plachtách a moři, když tu.... je vytržen ze sna mým hlasitým vyprávěním o kontaktu s mojí hodnou, leč úzkostnou matkou, která mne varovala před střetem s místními žraloky.... Odpolední poklidná kávička se sušenkami BeBe (Dobré ráno!) je přerušena ostrým kapitánským manévrem s větrným tancem geny a už pomalu vplouváme do dubrovnické zátoky. Pozorujeme maják na ostrohu a obří hotel, sloužící v dobách nedávných nacionálních bojů coby velitelství chorvatských armád. Martin vypráví o putování zdejším krajem na počátku 90.let, o nezodpovědných minokladačích ze Splitu, po kterých se nezachovaly mapy zrádných nášlapných min, o zákopech v letoviscích vedle bazénů a všemožných příhodách svého dobrodružného mládí v paramilitaristických jednotkách. Obhlížíme obří „paneláky“, zaoceánské lodi, s lagračníma barevnejma panáčkama na bocích, ke kterým pohotově tvoříme komiks story. Obhlížíme pěknou marinu. Dědek seladon nás ale vyhání ze své mariny jako potulné psy a dává si drzou taxu 200 EU za noc, kdybychom přece jen... Na to mu serem a plujeme do vzdálenější mariny ve vedlejší zátocce. Projíždíme pod visutým mostem, kol skládky odpadu, valící se ze stráně dolů, kol

termiště panelových domů. Marina nás vítá stovkami stěžňů. Navedou nás na volné místo doku č. 57. Brilantní přistávací manévr. Po 28 hodinách jsme nohama na souši. Svět se nám pod nohama mírně pohupuje. Cigárko, sprchy, příprava večeře. Dnes budou výborné těstoviny s pestem a parmiggiano z Martinových zásob. Pokužu na molu a všímám si dvou mávajících a pokřikujících námořníků z na první pohled zvláštní loďky. Jak se, ukazuje, jde o dva Ukrajince, Vladimira a Viktora, tátu se synem. Koňak, vodka, špek, citrony. Naoplátku jim nalévám whisky. Už to jede, stakan za stakanem....Slavjáni! Slavjáni! Stavěli plavidlo 13 let doma na koleni. Vypráví, jak přepluli Černé moře, Marmarskou úžinu, Istanbul, Egejské moře, řecké ostrovy Korfu a další a teď odpočívají v Dubrovniku. Na vybavení použili kde co, brzdičky na lana mají z hlavní kulometů apod. Přichází Prdus, cítící ve vzduchu čertovinu a večírek. Obhlíží vybavení lodi a vyhodnocuje ho jako funkčně na výborné úrovni. Ukrajinci nás provádí po lodi. Je tam děsný bordel a kanystry s naftou. Močí naplněný hajzl je hned vedle sporáku. Rozházené peřiny dovršují expresi podpalubí. Nazýváme loď jako totální „underground“. Příběhy, popisy míst, kde žijeme. Ukrajínští mariňáci jsou potěšeni, že znám písně oděsské galerky, např o fet'ačce „děvočka sekndchénd“, nebo tu o přístavních bonie and clyde „žulik...žulik bude varavát' a ja buděm pradavát'...máma ja žulika ljubljú!“ Chechtají se a plácají do stehen. Vehementně nabízejí svoji domovskou destinaci u řeky Dněpr jako vynikající dovolenkové letovisko a zvou nás. Hovořím k nim odhodlaně a odmítavě, že bych přijel, pouze za předpokladu, že se rozvedu. S postupující opilostí začínají mariňáci mírně hrubnout a mladší Viktor zvrací kašovitou hmotu přes zábradlí lodi. Posléze s námi hovoří a dá nám nahlédnout konzistence této hmoty z blízkosti, neb ještě pozvolna ukapává z jeho úst. Vladimír připíjí na 9.5. Den pabjedy krásnoj armiji nad fašizmom a tak si taky t'ukáme. Viktor je zpítý tak, že ani nedokáže napsat emailovou adresu, načmárané klikyháky prostě nejsme schopni rozluštit. Dostávám se do mírných sporů kvůli tomu, že mi Vladimír vnucuje netoleranci a odsudek na adresu tmavých řeckých, tureckých a vůbec osmanských žen. Moje argumenty vůbec nebere vážně a tak s diskuzí končím. Měníme téma. Vladimír jde nakrájet další špek a posléze máchá na palubě s pořežanou rukou, objímá nás a zanechává po sobě všude krvavé šmouhy. Na špek nějak ztrácím chuti. Diskuze houstne a tak pokukujeme, kde nechal tesař díru v lodi a mizíme do místní putyky. Dáváme si pivo a grundle a jedno kolo výborné nahořklé pálenky Pelinkovac, chutnající jako jemnější Fernet s citronem. Zůstávám s Prdusem v putyce nejdéle. Cestou k lodi objevujeme vypuštěný kachlíkovaný bazén modré barvy. Tančíme na jeho dně, baletíme a celej špektákl končíme pár plaveckými tempy na dlaždicích. Fantazie opilců nás přivádí ještě na opuštěnou větší loď, kam se jako opice vyšplháme po lanech na jejím boku. Procházíme se horní palubě. Pod hvězdnou oblohou vedeme hlubokomyslné pseudofilosofické kecy. Cestou na jachtu ještě bereme fendr z velký lodi a věšíme ho na záď té naší s úmyslem vyzkoušet kapitánovu všímavost. Potkáváme Zdeňka a chvíli se s ním smějeme. Zdeněk posléze nazve moji náladu „chemickým 110% štěstím“. Dobrou noc!

10.květen

Slunce nás tahá z pelechu. Má barvu jako míchaná vajíčka, která nám připravuje Honza se Zdeňkem k snídani. Ukrajinci si přicházejí prohlédnout naši loď. Sušíme mokré peřiny (do lodi teče, hlavně v kajutách na zádi vznikl příbojový bazén) a naše loď tak vypadá jako pojízdná mandl. Inu...Scarlet vystavuje své spodničky! Jdeme na zastávku poblíž mariny a bus nás odváží do historického centra Dubrovniku. Pozorujeme snědé chorvatské krasavice s jižanským italsko řeckým štrychem. Jirka je vehementně, cvičně a bez výběru oslovuje. Ve směnárně měníme prachy. Jirka zve slečnu v informacích na večerní posezení u lahvičky vína. Někdo se jde podívat na hradby, jiní brouzdají uličkami města. Pohledy, kavárny, suvenýry. Jirka nadále laškuje s prodavačkama všehomožného takovým způsobem, že některé z nich na

jeho přítomnost do smrti nezapomenou. Posléze se mne ptá na svůj osobnostní profil a mně se nechce pracovat a tak se vyjadřuji pouze kuse. V supermarketu kupuju jedno chlazený, Jirka nanuk Nunuk a při konzumaci pozorujem chorvatské manuály, postávající s Ožujskem tamtéž. Kupuju cigarety Kolumbo, pohledy a v kavárně píšu deník. Přisedá Honza. Mluvíme o vývojových obdobích v životě mužském, rodinách apod. Čekáme s ostatními na bus. Muži hovoří o zajímavé soše ženy v uličkách města, zhotovené ze železa, majíce rezavou pipinu. Jirka ještě atakuje dvě obrýlené kočičky u skleněného obelisku a naléhá na vyhotovení společného fota. Bus zpět. Na kraji kempu kupujeme piva, olivy, chléb a všemožné pochutinové serepetičky. Pomalu chystáme naši Scarlet na vyplutí. Zjišťujeme, že nám kdosi (asi větříček) odnesl peřinu. Nevadí, budeme pokračovat v plavbě i bez ní. Prdus si na kapitánovi vyprosí zkoušku odplouvacího manévru a zvládá jej bez potíží. Chybí jen podrbání za ouškem. Na vedle kotvící elegantní jachtě stojí postarší Němec, kterej porad reptal, že máme špatně navázaný kotevní lana. Jeho panička nám se slzou v oku mává a vypadá, že by jí nepřesně uvázaný kotevní lana asi ani nevadily. Martin si zkouší přistávací manévru u benzínky. Tankujeme naftu asi za 22 Kun. Cestou od benzínky se nám zašmodrchává kotevní lana na zádi a málem utrháváme kus betonového mola či záď lodi. Sbohem Dubrovníku! Jirka mne prosí o vyhotovení fota, jak hrdinně třímá v pařátech kormidlo...prej aby ho ukázal synům...hmmm, myslím si, že spíš různějm kočičkám! Na otevřeném moři přichází chvilkové bezvětrí, které využíváme ke koupeli, přivázání lanem na záď lodi. Martin prosí o chvíli strpení, by nás nepokálel a tak vyčkáváme a koupeme se až o pár set metrů dál. V závěsu s obnaženým Michalem na laně vypadáme jako velrybářská loď a tak pozorujem, neblíží li se k nám nasupené koráby Greenpeace. To by nemuselo dopadnout dobře! Voda je jako břit a koupel je osvěžující. S přibejvajícíma námořníma mílema se den chýlí k soumraku. Prdus vynalézavě zhotovuje z prázdné plechovky piva Karlovačko a kusu provázku závěsný popelník na zádi lodi. Vajgly do moře nepatří! K večeri připravujeme fazole Baked beans v tomatové omáče, ohřáté na smažené cibulce s domácím olivovým olejem, ochucené pálivými omáčkami chilli s česnekem a houbovou sojovkou. Smažená slanina korunuje luštěninový kopec na talířích. Okurkový salát s balsamikovým octem a poděbradský chléb je dobrou přílohou. Michal edukuje Martina o aktivitách Lomu na pozadí zapadajícího slunce. Martin, strategický manažer, zase bártrově nabízí zefektivnění práce týmu Lomu. Padá tma. Část posádky jde spát. Ztrácí se poslední obrysy pevniny. Jsme na opravdovém otevřeném moři. Měsíc žlutne a potápí se do moře. O půlnoci přebírám se strejčkem Majklem wachtu.

11.květen

Jedeme na hraně, loď je v náklonu, uhání rychlostí 7,5 uzlu. Navigujeme se i pomocí hvězd. Kol nás je na linii moře karneval světél projíždějících lodí. Snad mezi nimi není také neosvětlený Bludný Holand'an. Směr Palagruža! Ve tmě se na levoboku objevuje vozová hradba rybářských lodí. Ubohé rybky...no pasaran! Jelikož se rybářská flotila řítí přímo na nás, což poznáváme dle barvy světél, červená a zelená se nemají rády, musíme se vyhnout! Kapitánská otočka a objíždíme je zleva. V dále se již bělostnou blikotavostí objevuje maják na Palagruže. Střídání wachty ve čtyři hodiny ranního času. Jdeme spát. Kolem osmé ráno se budíme a zíráme na zubaté skály Palagruži. Obeplouváme je a snažíme se přistát u pláže pod majákem na skále. Vlny a vítr si však vedou svou, rybářské sítě jsou rozprostřeny zrádně kolem a tak se celý manévru nezdá být právě snadným. Nakonec se kapitán osmělí a plujeme k červené bojce, leč nedaří se nám ji zachytit. pomáhají nám místní rybáři, kteří se v malé loďce mrštným sledím manévrem dostávají na náš pravobok a bojku nám podávají. Ta se šťastně dostává do Prdusových pařátků. Kotvíme. Bavíme se pohledem na gumové fotbalové míče, které rybáři využívají jako barely, držící sítě. Koukáme na kamenitou pláž s pohřebišťem obřích rezatých kontejnerů neurčitého využití. Po chvíli se na vylodění

vykašleme. Kurz sever k modré jeskyni na ostrově Biševo. Cesta ubíhá, mohutné vlny se rozbíjejí pod naší přídi a občas některá skočí až na palubu a mohutně nás vosprechuje. V silném náklonu jachty a jejím skákání na velkých vlnách se brutálně vytrhává stolek i s vnitřním barem a padá ke straně lavice (na Prdusovo stranu, jak jinak). Ty bavorácký nejty taky nic nevydržejí!! K intimitám námořnického života patří též ztížená možnost močení v silném vlnobití, neb je třeba nepřepadnout s rozepnutým poklopcem přes zábradlí do vln. Leč ulevování na lodním záchodku má také své mouchy..., neb házení vln na přídi je tak mocné, že jest třeba zaujmouti pozici pavouka na kluzké zdi, zachytit se třemi až čtyřmi pevnými body (hlava, nohy, ruka...) a nepadá-li záchodové prkénko do proudu moči, je úspěch skoro zaručen. Jenže záchodové prkénko do proudu moči často padá a tak mají námořníci bohaté zkušenosti s frakcionovaným vypuzováním! Přichází čas oběda. Pojme těstoviny s rajčatovou omáčkou, fortifikovanou česnekem, tymiánem a bazalkou. Ti odhodlanější si jídlo přistří zabíjáckými nakládanými habaneros papričkami od strýčka Majkla. Cestu si krátíme hraním her – co je to za osobu? co je to za film? jaká je pointa příběhu? Ano versus ne nás vždy navádí k rozluštění! Honza navrhuje rodinnou hru – zpívání písní dle písmen abecedy, která se drží dlouhou dobu a naše loď je jak pirátská radiostanice na vlnách! Vzpomínáme na geniálního autora komiksů čtyřlístek Němečka, na kreslíře Káju Saudka, Menzelovy filmy Apokalypsu Now a na palubě u kormidla poletuje spousta jiných vzpomínek. Kapitán propočítává čas plavby a na chvíli zmalomyslní, což se projeví malověrou v možnosti doplutí k modré jeskyni na ostrově Biševo. Kotvení na ostrově Vis by možná bylo v časově bližším termínu...? Dává hlasovat, zda k jeskyni poplujeme či ne. Odhlasováno je, že nikoliv. Tolik jsem se těšil....ze žalu jdu otevřít demižon s červeným vínem Duet, koupeném ve slevové akci a je zase dobře...čert vem ňáskou jeskyni! Dyk je to jenom díra ve skále!! Nakonec se ale ukazuje, že Biševo je stejně daleko jako marina na Visu a tak místo konečné destinace vyhrává přece jen Biševo u modré jeskyně. K večeri si ohříváme guláš z Vitany. Padá tma. Kormidluju. Na obzoru sleduju červeně blikotající majáček a držím kurz. Majáček se přibližuje a za chvíli je vedle nás. Přirážíme k opuštěnému molu. Však co jest to za skřeky? S nelibostí pozorujeme bandu totálně vožralých chorvatských křiklounů, kteří stále dokola produkují kakofonní fotbalové popěvky, zvláště jeden si oblíbil nadmíru a tak fotbalovou píseň: „Gajduše, gajduše...ja ťa volim Gajduše! máme čest slyšet snad stokrát. S Prdusem přemýšlíme o možnosti razantního ukončení hudební produkce – např. hodit ke skále mezi zpěváčky ruční granát. Skryjeme se v podpalubí lodi, pijeme červené z kanystru. Prdus nakrájí Fuet, ostatní dají do placu sýr, olivy, chorizo...Debatujeme a postupně odpadáme. Nakonec ještě posedáváme s Martinem na palubě a mluvíme o strategickém managementu, životních prioritách, času na rodinu a děti, omezování úklidového času, věnovaného raději bytí s dětmi, strategiích modrého a rudého oceánu. Martin popisuje tvorbu nového obchodního prostoru např. na osudu Henryho Forda, který otevřel vlastní trh s levnými vozy, neměl tedy zpočátku žádnou konkurenci a ještě na vozy půjčoval ze své vlastní General Electric banky, čímž koupěschopnost lidí podnítil. Martin mluví srozumitelně a tak i já, ekonomicky tupý kmán, rozumím. Jdu spát. Martin se jde ještě projít na kopec, do malé spící vesnice s kostelíkem. Za zpěvu Gajduše, Gajduše... usínám. Dobrou noc!

12.květen

Slunečné ráno. Čistá voda nás láká ke koupání. Zdeněk s Jirkou podniknou cestu na blízkou pláž s odřenejma rybářskejma loďkama, vyplavenejma dřevenějma ráhnama. Koupají se na Adama a dovádějí jako rozverní hošiči. S Michalem využíváme zádi lodi a koupeme se v tyrkysu za zedečkem naší bavorský holky. Skáčeme šipky. Voda je jako led a tak to má po ránu být! To říkal už docent Skála z Apolináře, věčně nesmrtelný guru našich

psychoterapeutických výcviků a vostrej, ale milej dědek! Odcházím položit kabel, uvažuju o blízkém staveništi. Honza mne však upozorňuje, že jde o obydlý dům, kde se právě nacházejí stavební dělníci. Pokračuji tedy vyměšovat do kopců. Potřebu vykonávám mezi kameny na travnaté stráni, plné žlutých kvítků, s panoramatem moře a skal. Zde vypouštím kus svého nitra a celé dílo skrývám pod mohylu kamenů. Až nás za pár let kolonizujou ufoňi, bude se zajisté hovořit o kultuře lidu mohylového. Cestou zpět vidím Honzu, který mi znárodnil karimatku, klečí na ní v meditačním postoji na molu a rituálně vítá slunce. Fotím si drátěný rybářský koš na lov langust, na jehož dně leží seschlé mrtvolý ryb. Snídáme. Múslí, paštika, káva, cigaretka. Honza upozorňuje na racka, ležícího na hladině a třepotajícího nožkama. Třepot nožek posléze ustává a tělo zůstává nehybně ležet na hladině. Ráno. Konec. Život a smrt. Snídaně. Ještě jsme tady. Nad námi pantalon, mandl, důkaz naší existence. Ještě jsme tady...ještě nás neber!! Část posádky ještě podniká výlet na kopec, rozhlédnout se do krajiny a já odcházím položit druhé kabel a stavět druhou mohylu. U snídaně se ještě bavíme vzpomínkami na včerejší Honzovu hlášku o útoku Torecanového komanda, které v našich osobách přepadá včerejší hlučící chorvaty a se slovy: „Dragane, vypadáš, že se ti chce blejt!“ nebo „Ante...seš ňákej bílej!“ a rveme jim torecanové čípky do prdelí. Odjíždíme k modré jeskyni. U modré jeskyně zevluje místní cowboy v růžovém tričku a honáckém slamáku a zlodějsky nás kasíruje - 30kun per persona! Polovina posádky usedá na malý gumový člun, zprvu Martin, když přisednu spolu s Jirkou, chvíli to vypadá, že Martin evakuuje ze smrtící mělčiny dva plejtváky myšoky. Zdeněk našťestí vyváží náklon člunu a po předání výpalného cowboyovi pomalu vjíždíme do malého tmavého otvoru ve skále. Vzpomínáme na úvodní scénu z filmu Cesta do pravěku, na vjezd proti proudu řeky času. Noříme se do lůna Země. Martin fotí modře opaleskující zdi jeskyně. Krásná světelná podívaná. Tyrkysová hlubina pod námi, kamenný můstek pod hladinou. Zdeněk se rve s ambivalencí, zda přemoci strach a proplout za světlem pod skálou ven nebo neriskovat a případně nezahynout. Nakonec se nechá strhnout, sere na přežití a dá průchod potřebě dobrodružství. Všichni tři s Jirkou a Zdeňkem nakonec proplouváme otvorem pod skálou. Vítězoslavně a šťastně výskáme a plujeme k naší Scarlet, která se zatím vyhřívá na slunci. Michal naopak proplouvá zvenčí do jeskyně a vrací se s Martinem na gumáku. Dědek cowboy je mírně znejištěn, komuže to v jeskyni poporostly kadeře. Plujeme úžinou na ostrov Vis, do krásného historického městečka Komiža. V přístavu je místo hned vedle nůbl jachty s kočičkama, který se v plavkách rozvalujou na palubě a rozpalují naše vášně, doutnající v odloučení mužské skupiny. Jak se ukazuje, kočičky i celé osazenstvo jachty jsou našinci a tak je chvíli vokukujemem a bavíme se. Ptaj se na výsledek hokeje a tak je puk Michal, kterého chvíle právě přišla, zpraví o výsledku ČR – USA 4:0 i o Jégrovo hattricku. Dřevěná lávka je u vysokého mola ve velkém náklonu a tak málem nevylezeme. Ztrácíme se v uličkách města, okukujeme kamenná oka na zdi strážné věže (na co asi sloužila?) a rozdělujeme se. Potkávám se s Prdusem v Ribarskej ulici, u citronového sadu nás dostihuje kapitán. Posedíme na oblázkovej pláži. Jsem stížen šilenstvím sběru mořských artefaktů, omletých dřev na stavbu totemu na Šumavě a jedno ráhno skutečně nacházím. Kapitán přemýšlí, zda loďka nebude příliš zatížena. Nacházím i jeden velký pyjovitý šutr, který slavnostně předávám vyslanci Lomu Michalovi, který si jej ihned instinktivně přikládá k poklopci a sní svůj velký sen. Kapitán poukazuje na devotní schopnost Prduse splnit i skrytá kapitánova přání, když Prdus pohotově vybíhá na molo zjistit, zda je člun Manta opatřen skleněným dnem. Vracíme se na nábrežní alej. Cestou zakupujeme s Prdusem dárky pro naše milé, Prdus námořnické tričko s výstřihem V pro svoji čokoládovou krásku Dominiku, řka, že ji bude díky jejím proporcím a výbavě slušet. Vzápětí též zakupuju pro Kunu dvě námořnická trička, jedno s obrázkem pokuřující kapitánky. Jsme s Michalem počtění pozváním na horní palubu, když si dáváme s kapitánem a Prdusem kávu v baru ve stínu nábrežních stromů. Kavárna je dobře vybrána, neb se v ní rozvaluje spousta domorodců, včetně sličné policistky, která se s podezřením dívá

na ukořistěné vodou omleté ráhno, které pohotově vydávám za atypickou berli, přizpůsobuje této iluzi i svoji chůzi. Šourám se k místnímu supermarketu, kde zakupuji pár piváků. Ve stínu stánků trhovců se rozvalujou dvě lenivé číči, předou a zvědavě mě vokukují. Jsou vyloženě rády, že nemusej kupovat suvenýry a tahat se s velkým dřevem. Jdu po nábřeží a piju vychlazené Karlovačko. Dělníci opravují přístavní molo a ve slunci se vznáší jemný mramorový prášek. Obrýlené jižní krasavice se rozvalují ve stínu kaváren a předou stejně jako ty čtyřnohé ve stínu rybích stánků. Za popohánění krotitele opozdivší se divé zvěře principála Ernesta se nalodujeme. Za 5 minut 12 ještě přes naši lávku a palubu Scarlet přejde ještě skupinka černě oděných chorvatů s obřími mušími brýlemi, zřejmě příbuzných dona Čiča a Majkla Corleoneho. posádka je ihned identifikujeme jako Men in Black. Kapitán znejistí, vyhejbá se černě oděným chorvatům pohledem a narychlo se balíme. Naše loď vyplouvá rychlostí blesku z komižského přístavu. Najednou mi docházejí souvislosti. Kapitán celou dobu plavby nepotřebuje spát, podezřele často se motá kolem nádrže s palivem, stále kouká vzhůru ke hvězdám a s námi příliš nehovoří, zato stále poslouchá hlasy z podivné skříňky... co o svém původu nám asi tají?! Napadá mne znepokojující otázka...dovede nás mimozemský android, zmáčený slanou korozní vodou, bezpečně k cíli? Romantické městečko Komiža se zmenšuje a zmenšuje a jsme opět na otevřeném moři. Směr nádherné souostroví Kornati! Odpolední poklid svádí k vykouření cigaretky, leč vítr zanášá dým a popel přes společný prostor ke kormidlu a tak mne kapitán se slovy: „Kde ráhno, tam místo tvé!“ zahání na závětrnou stranu, aby dým plynul za lodí a zvolna a mazlivě se potápěl do pěny vln. Chvilí mám strach, že budu za cigaretový prohřešek na zmíněném ráhně oběšen či vláčen pod kýlem lodi, ale naštěstí se na toto drobné faux-pais nakonec zapomene. Zdeněk s Honzou připraví ze zakoupené zeleniny a kozího sýra vynikající řecký salát. Kapitán s Prdusem se rozhodli, že dost bylo hyperprotektivního vedení jachty (kapitán chce možná i fikaně odvést pozornost lovců mimozemských civilizací od své osoby) a předávají moc na lodi davu. Volíme nového kapitána Martina, který si chce počtem najetých námořních mil zdokonalit své ještě čerstvě nažehlené lodní papíry. Prdus s Ernestinem zůstávají v roli externích pozorovatelů, ovšem s vočima na štopkách. Den plyne, debata se stáčí k dovednému obchodování na aukru, jeho přednostem a slabinám, zvláště pan Jan se jeví jako zdatný znalec. Vedeme i učené debaty o orální a anální fixaci lidského jedinca, kde se uplatňuje zaujetí tématem zvláště u mne (oralita) a Prduse (/b/analita). Nadále si raději povídáme si vtipy u kormidla (např. ten o plackách, strkaných venerologickým pacientům pod dveřma... ten o katolickým faráři na maloměstě... ten o pokecané halence...apod) a pomalu se chýlí k soumraku. K večeri děláme čočku se slaninou. Profesionální armádní kuchař Jiřík (co kdysi snědl kus masa bájného bílého hada a teď rozumí řeči všeho) mě vytlačuje vod plotny a jazykem a okem zkušeným vše ochutnává. Chvilí ho pozlobím výtkou, aby neujídal slaninu. Ale Jiřík se brání, že neujídal, pouze ochutnával, aby zjistil, jak dlouho nutno slaninu škvířit! Vjíždíme do bludiště kornatského souostroví. Hlasujeme, zda přistaneme v bližší placené destinaci nebo až na molu Sv.Opat, kde je dle Honzy, který zde byl již vloni, překrásné místo. Navíc je tam naděje, že nás nezkásnou!! Frčíme tedy na sv. Opata. Vrháme se do náruče tmy a Minotaurova labyrintu ostrůvků a zrádných mělčín. Novej firer mírně zúskostní a snaží se neudělat chybu a nenajet s naší krasavicí na bludnej atol. Pevně, odhodlaně a s kamennou tváří vydává rozkazy. Vzpomínáme na starého kapitána, kterej velel s mírnou a nevyřčenou omluvou. Jooo...ten novej...ten se nezakecá! Polohu lodi zaznamenáváme a hlásíme po 15 minutách, navíc přesně hlídámě hloubku, pokles pod 90 m máme neprodleně kapitánovi hlásit. Pro naprosté bezvětří jsme již před drahnou dobou stáhli plachty a frčíme na motorovej pohon rychlostí 6.3 uzlu. Kvůli snažší ovladatelnosti ubíráme rychlost na 5 uzlů. Masivní kupole ostrůvků vypadají jako nějaká temná bájná krajina, hladina moře je mrtvolně klidná jako nějakouj ouplnej volej a nad hladinou se povalují zlověstně páry. Kapitán nás bezpečně dovádí až do zátoky Sv.Opat, kam přijíždíme přesně ve 23.55hod. Světáckej dědek s mrožím knírem pod nosem

nám háže mooringy. Jak se ukazuje, umí česky, neb strávil nějaký čas ve Kdyni u Domažlic a tamní poměry dobře zná. Na molu je též velkej chundelatej pes, kterej při našem příjezdu děsně štěká, maje nás za potulné nebezpečné vetřelce. Ale pak se uklidní a splní tak stereotypní pořekadlo, že pes, kterej štěká, nekouše. Sedáme si na molo a dopijíme víno z kanystru a piváky. Noc i voda jsou klidné, řeč se vlivem chlastu a únavy stává dysartrickou a my jdeme na kutě. Martin ulehá na přídi lodi. Dobrou noc!

13.květen

Budím se s houpavým pocitem, za který je zodpovědné moře vůkol a moře červeného vína ve mně. Jdu se projít po molu. Hladím chundelatého psa, kterej štěká, ale nekouše. Na molu se ke mně přidá Jirka, jdem podél břehu, fotíme krásnou červenou hvězdicu, přilepenou na kameni a dva obří kraby. U popelnic nacházím zbytky obřích námořních lan, které se budou hodit na stavbu totemu. Jirka mi daruje ještě vodou omleté samorosty, které nachází na kamenech. Snídáme. Jdeme se projít vzhůru na kopec Sv.Opat. Cestou potkáváme i kapitána skrívana, který zde byl již za kuropění. Klid ostrovní říše ruší jen malý diesellový agregát, ženoucí elektřinu do putyky nad mozem. Chorvatská hospodyně věší prádlo, to plápolá ve větru jak budhistické fábory. Hovoříme o smyslu národních parků v boji proti stavbám hotelů, o mužském údělu, o potřebě klidu. Pomalu stoupáme vzhůru kamenitou stezkou. První letí Čáp, co má na hlavě Prdusovo čepičku. Cesta je stále strmější a kameny pod nohama připomínají ostré jehličky. Všude barevné kvítky. Cestu nám křížuje prchající plaz. Na vrcholu je několik kamenných mužiků. Zhotovujeme ještě další. Rozhlížíme se po krajině a Prdus nás obeznámí se strukturou a geografickým rozložením kornatských ostrovů. Kocháme se plazivými zálivy, bochánky ostrovů a děláme pár snímků. Cestou dolů probíráme zrádný přístup a vliv medií, jak komu co překroutily v hubě a tisku, jak co sestříhaly a vyznělo to jinak. Prdus brání osobu Michaely Jílkové, která by jinak skončila v propasti kornatského opovržení. Role dominy je mocná! Dole se stavíme v hospodě na jedno točený. Na ostrovní poměry pohledná servírka s liščima očima nám přináší pár vychlazených lahváčů Karlovačka. Točený není. Ranní espresso a cigárko. Za námi je obří akvárium s humrama, kteří mají spoutaná klepeta, aby se nerafali. Je to mučení, říká Jirka, kterej přichází z vopalovačky, jsa dosud rozvalen na lodní přídi na mně zkonfiskované karimatce. Tu bohužel zanechá válet se nezatiženou na palubě. Taškář vítr si s ní pohrává a už ji koupe ve vlnách, neplavec Jirka ji pak musí zachraňovat z tyrkysové zátoky. Pozoruju ho, jak tlačí ve vodě pěnovitou hmotu před sebou a vzpomínám na školní léta a na plavání s destičkou v chlorovaných bazénech plných mykospor. Jirka nám posléze vypráví o zákonitostech přípravy humrů v horké vodě a tak máme gastronomické okénko Kluka v akci. U piva na terase probíráme věci domácí, nešvary a zlozvyky našich partnerek a manželek. Prdus připomíná, že nedaloko odsud leží též ostrov Mana, kde náš veliký kapitán, kladivoun z Prahy, pojal svoji drahou za manželku a z dalekých zemí českých na loďce i kněze přivezl. Inu, láska nejen hory, ale i kněze přenáší! Říkám si...proč vozil kněze lodí...proč kněz nešel po hladině sám? Vzpomínka na vtíp (malej Ježíšek je s maminkou u vody, stojí na hladině, zlostně dupa a vzteká se a křičí: „Koupat, koupat...já se chci koupat!“). Prdus ještě líčí osobu jedné svatebčanky, která si na něj zasedla a naložila mu „trest“ za všechny muže způsobená příkoří světa. Platíme. Obhlížíme interiér konoby a exteriér zadní partie servírky. Jdeme do lodi a chystáme se k odplutí. Kapitán Martin proplouvá myším koridorem a jsme opět na otevřeném moři. Vítr spí mezi ostrovama a tak frčíme na motor. Pokus o natažení plachet končí pomalým plazením se po hladině a tak zase spalujem naftu. Během plavby se Martin vyznamená poněkud obskurním, leč názorově častým výrokem: „Psychoterapeut musí být vždy vyrovnaný!“ Hmmm... Za bezvětrné motorové plavby připravujeme salát s tuňákem a ohříváme pár konzerv leča (letcha). Povídáme si vtipy a smích se nese do pleskání vln. Michal pojme nápad vykoupat se

za lodí a váže si na sebe vestičku z kotevního lana. Pluje za lodí, rozverně výská a vlny mu čeří vypelichaný pubescentní rozčuch. Hair!! Postmoderní květinový chlapec! Několik minut po exkapitánově hlášce, že letos snad poprvé neuvidíme delfíny, se oni, snad aby mu udělali radost, objevují a předvádí podél lodí své krásné ladné tance. Snažíme se je přilákat konzervou olejovek, které Prdus rovnoměrně rozhazuje po hladině jako vějíčku, ale delfíni, zdá se, na ně zvysoka kašlou. Ale přec...až když místo sardinkové polévky opouštíme, vidíme, jak v ní delfíni rejdí a pokvikávají. Holt Rio máre je rio máre! Exkapitán Ernest, kladivoun z Prahy, je zjevně nespokojen s nesportovní jízdou na motor a tak se snaží lobbovat za plachetní jízdu, posléze dá hlasovat, když je přehlasován, dá si autokraticky 4 hlasy, když ani to nepomáhá, vyhlašuje lodní vzpouru a násilné převzetí velení. Motor chípe, plachty letí vzhůru. Letěla by vzhůru jistě i vlajka s hnáty a lebkou, ale kapitán je decentní, takovou vlajku nikdy neměl. A navíc jim věšení týdle vlajky v námořní škole v Gdynii prej zakázali! S radostí poukazujeme nato, že jsme překročili hranici ujetých 400 námořních mil (přesně 403), což z nás snímá ortel lenivejch sráčů. Zastavujeme u námořní pevnosti a jdeme se mrknout dovnitř. Procházíme větrem vošlehanou a zpuchřelou bránu, jdeme betonovým labyrintem až na ochozy, odkud pozorujeme nízko položený slunce, křičící plavce pod hradbama, pinie a majáky v okolí pevnosti a Prduse, kterej se jako výstavní děvka rozvaluje v různých pózách na hradebních plochách. Je to hysterka! Na stěnách uvnitř pevnosti jsou různé nápisy (jeb tvoju materinu, mimi, kuba...apod), otáčecí ocelové konstrukce na držení obranných děl jsou již pryč a do pevnosti se viditelně zakusuje zub času a nepoddajný plevel nahlodává pevnost zdíva. Jednu chvíli se pevností nesou hejkalí skřeky a vůbec zvířecí ryk. Jak se později dozvídám, Zdeněk si zkoušel akustiku! Opouštíme raději pevnost, než po nás pudou duchové starejch námořníků, jejichž klid je víc než narušen. Ahoj stará vojno! Přijíždíme do Šibeniku a u lodní benzínky tankujeme naftu za 79,50 Kun. Prdus nám dopřává na kapitánovu prosbu ještě plavbu kol pobřeží s nádherným panoramatem města, s kostelíkama na svahu, a dál kol bílejš skal, močalem černým, pod velkým bílým mostním obloukem. Pozorujeme barely, seřazené na hladině jak pluky vojáků, značící pole slávek. Obratným Prdusovým manévrem se vklíníme mezi další dvě bavorský holky v domovské marině Zaton. Jó...na vklouzávání do úzkejš šterbin, na to byl Prdus dycinky kofr!! Vyčůrat, převlíknout a hurrá do města na večeři. Jdeme nábrežním chodníčkem a obloha nad Zatonem má růžovou pastelovou barvu. Na molu sedí meditující zenbudhista. Či je to spící rybář bez prutu? Vše možné... Míjíme malé hasičské auto a přicházíme ke konobě Porat. Prdus dostane fantasmagorickéj záchvat, když uzří před konobou zaparkovanýho péráka BMW i se sajtkárou. Májem ejakuluje blahem a hledí ho po fešáckem plechu. Prohráváme marný donkichotský boj s peněžními automaty. Posadíme se do konoby a na chvíli se zklidňujeme. Začíná vyjednávání. Dohadujeme se o družích, hmotnosti a teritoriích mořských ryb, objednááme. Hostina je přímo královská. Dopijíme víno a někteří pokračují do pubu na nábreží. Tam pijeme další piva, pelinkovac a koukáme na houpající se bárky v světlama ověšené zátoce. Kecáme s místníma bardama a jejich dragicama. Jdeme pomalu spát, cestou ke Scarlet se ještě Prdus předvádí skokama do živýho plotu, válí se v něm jako kotě po sametu, hop a hop... Na jachtě si dáme ještě šláftruňk, usínám u kormidla a měsíc mi hledí zátylek, neb jsem hodil „čelo“...Jak by řekl Jan Werich ve filmu Přichází kocour...Velmi brou!

14. května

Poslední noc v malé kajutce na jachtě, poslední noc v opileckém objetí s pubescentním smradlavým vlasáčem! Ranní kocovina na molu! Brzo to budou jen omšelé jadranské vzpomínky.... vytahujeme věci z lodí a zabalujeme. Přichází inkvizitor z mariny. Kapitán mu sděluje, že do lodí teče a málem jsme posloužili jako kuřata krakaticím. Inkvizitor zkoumá,

kde nechal tesař díru a podezřívá nás, že jsme se utkali se skálou, že jsme laškovali s vorvaněm či jinou velerybou či něčím jiným neidentifikovatelným. Volají potápěče, aby vojel dno naší Scarlet a našel díru po pichu...ale marně, kapitán Ernesto Radič vyhrává, díra nenalezena. Rozdělujeme si zůstavší přebytky potravin, pokoujeme na molu a čekáme, až přijde čas na společné foto. Cvak! Cvak!..... do elektrické paměti uvedené vzpomínky... Odjíždíme. Zaton, okreska mezi vinicema, Zagreb, kafe na odmorišti, kde mírně poprchává a prodávají tam nafoukané křupavé zákusky, sypané cukrem, a výborné ovčí a kozí sýry, které kupujeme coby dárky pro své blízké, Maribor, setkání na hranicích s druhou posádkou, změna rozhodnutí jet přes Vídeň a frčíme směr Solnohrad....alpy, tunely a krásné výhledy, déšť....na pumpě v alpách potkáváme skupinku Hells Angels a motory jejich harlejevých strojů trochu výhruzně a trochu směšně bručí...přes Passov a šumavské pohoří přijíždíme pět do vlasti...Železná Ruda, Plzeň, Praha, Líbeznice....Sbohem plachetnice!

Aretace sporáku – není-li vypnuta, sporák se nekýve, hrnce sjedou a všude je bordel a sliz
Bakista – skladovací prostor pod sedačkama kokpitu, vděčné odložiště všemožného bordelu
Corleone Majkl – americkéj mafiánskej boss
Don Čičo – sicilskéj mafiánskej boss, podřezanej americkým mafiánským bossem
Emeze – blití, blička, šavle, kachna, kačena,
Fendr – změkčovadlo nárazů na bocích lodí, polštář, působící plotýnkářům většinou ústřel
Gastrointestinální trakt – via ústa, žaludek, tenké a tlusté střevo, konečník
Gena – špičatá plachta na přídi lodí, sklánějící loď do úhlu, ve kterém je chůze nemožná
Igelitový klaun – kapitánovo dehonestující označení pro nováčka na lodi, dle poučení vybaveného nepromokavou vrstvou
Kardinální bod – označení osamocené, leč zrádné mělčiny
Kikking - ňáký lano u hlavní plachty
Kinedryl – tablety proti blití
Kornati – překrásné souostroví, národní park
LOM – Liga otevřených mužů- organizace pro muže, která tuto plavbu pořádala.
Men in Black – lovci mimozemšťanů
Mooring – kotevní lano na přídi, obsluhované vždy s mírnou obavou a hysterií
Nausea – zvednutej kufr, nevolnost, předzvěst totální bličky
Neptun – bůh všech moří (polyteist.), jinak též Poseidon, pro české pohany též Perun
No pasaran! – Neprojdou! revoluční heslo levicových revolucí (ze španělšt.)
Odmoriště – dálniční odpočívadlo (chorv.)
Palagruža – malej ostrůvek chorvatských výsostných vod, ze všech nejdál u Itálie, je ze zubatejch skal, omýván velkejma vlnama, nedá se u něj vystoupit
Pérák – historický motocykl opatřený mohutným pérováním zadních kol, též hrdina antifašistických komiksů válečného undergroundu
položít kabel – eufemisticky řečeno vykálet se
prase – zajímavě retrodesignovaný okapotovaný motocykl lehčího výkonu
Prdus – první důstojník
Ráhno – aluminiová tyč, kterou drží topenanta (viz dále), proklouzává jím a drží na něm spodní část hlavní plachty, vhodné k oběšení nezřízených a neposlušných lodníků
Réčko – otočení plachty geny dle směru větru
Refovat – redukovat, zkracovat, zde ve smyslu plochy plachet
Scarlett Johansson – prsatá seversko hollywoodská kráska, v poslední době pro svůj smyslný kukuč často obsazovaná do filmů Woodyho Allena
Strategie modrého oceánu – vytvoření nového obchodního prostoru bez nutnosti potýkat se s konkurencí

Strategie rudého oceánu – obchodní prostor, kde se ryby nemilosrdně požírají

Topenanta – není aluminiové ráhno, ale polyesterové lano, co vede k zadnímu konci ráhna (aby toto nepadlo bez plachty vlastní vahou na palubu) - k oběšení jej lze sice použít také a to po odepnutí od ráhna, ale jako kdovíjaká čest už to pak dle kapitána není

Torecan – medikament proti dávení, dostupný ve formě čípku prdelního

Torecanové komando – četa dobrovolných, leč nesmlouvavých strážců nočního klidu, rušeného zpěvem připomínajícím dávení

Vinšna – natáčedlo plachetních lan, opatřené klikou

wachta – hlídka (po polski), výraz z námořní školy, kde kapitán zažil první opravdová přátelství